

ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ.

Αγαπητοί μου εν Χριστώ αδελφοί. Είκοσι πέντε περιπτώσεις στη ζωή μας είναι ανάγκη ο άνθρωπος να κάνει μια έφοδο από τον εαυτό του κοιτώντας το ευρύτερο καλό και αυτό όχι επειδή το επιλέγει ο ίδιος εις των ημετέρων, είναι όμως η ανάγκη, η προγραμματικότητα αυτή που τον εμφανίζει. Δίδω ένα εκκλησιαστικό παράδειγμα και μάλιστα μακαρού. Ο ιερομόναχος Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός έγραψε εις τον κόσμο διότι υπήρχε μεγάλο ανάγκη από τον λόγο Θεού εκείνη την εποχή και αυτό ήταν θέλημα Θεού όπως προέβλεπε από τον βίο του.

Σήμερα υπάρχει κατ' αρχήν ανάγκη διά τέτοιου είδους εφόδων και εμφανίσεων. Αυτό δό μας το πούν άνθρωποι των γραμμάτων διότι η μαρτυρία του έχει βαρύνουσα σημασία.

Ο πατήρ Θεόδωρος Ζήσης καθηγητής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου στο Βιβλίο του «Εκκλησιαστική Αίρεση» σελ 75 γράφει: «Δεν αντιλαμβάνονται πολλοί. Στις και σήμερα η Εκκλησία κυριαρχείται από τον οικουμενισμό». σελ 20 γράφει: «Τό καθήκον μάλιστα της Αγίας Εκκλησίας σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι περισσότερο επιβεβλημένο όταν η αίρεση και η ηθική σήψη έχουν προσλάβει μεγάλες διαστάσεις, όταν η Εκκλησία φαίνεται να είναι ενωμένη σύμφωνη με την πλάνη και την αίρεση, όπως συμβαίνει στις ημερες μας με την παναίρεση του Οικουμενισμού». σελ 39 γράφει: «Επί της εποχής λοιπόν του Αγίου Μαρίνου (7^{ος} αι.) είχε κυριαρχήσει παντού η αίρεση του Μονοθελητισμού, όπως τώρα κυριαρχεί δυστυχώς παντού η παναίρεση του Οικουμενισμού». σελ 43 γράφει: «δεν δά αναδειχθεί δέν δά φανερί στις ημερες μας ένα πατριάρχης, ή έστω ένας δύο επίσκοποι καθαρεύοντες από τό «μύθος» του Οικουμενισμού».

Τι είναι όμως ο Οικουμενισμός; Αποκτά ο π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος στο Βιβλίο του ο Οικουμενισμός χωρίς μάσκα σελ 23: «Ο Οικουμενισμός είναι ένα κίνημα παγκόσμιο του Διεθνούς Ενωτισμού και έχει ως μοναδικόν σκοπόν την πολιτική και θρησκευτική κατάκτηση της Οικουμένης». σελ 24: «Ο θρησκευτικός Οικουμενισμός της σημερινής είναι κίνησις, διά την ένωση των αιρετικών εμολογητών της Δύσεως μετά της Ορθοδοξίας, κατ' αρχάς και εις δεύτερον στάδιον διά την ένωση όλων των θρησκειών εις ένα τερατώδες κατασκευάσμα, εις μίαν Πανθρησκείαν. Τελικόν όρμωσ σκοπόν έχει να εμφανισθί, μέσω σ' αυτό τό χωνευτήρι, τον Χριστιανισμόν και ιδίως την Ορθοδοξίαν, που κατέχει την Αλήθειαν. Εικονεί δέ εις τελικήν φάσιν του σκοτεινού του σχεδίου να αντικαταστήση την λατρεία τού ενός Θεού με την λατρεία του Σατανά».

Αντιλαμβανόμεθα αγαπητοί μου αδελφοί την παχίδα στην όσια μας έχουν περιπλέξει κάποιιο επίσημοι σκοτεινοί άνθρωποι εις των μασονικών στοών και προσηλαδούν μέσων τέτοιων μασονικών και λοθελιτών να καταδαφίσουν την Εκκλησία μας όσο βέβαια τό κατ' αυτούς και δίδουμε τώρα συγκεκρίμενα δείγματα Οικουμενιστών πάντα από μαρτυρίες εχρηματών.

Γράφει ο γνωστότατος θεολόγος Νικόλαος Σωτηρόπουλος στο Βιβλίο του «Αντιοικουμενιστικά». σελ 24: «Πώς να έχουμε εμπιστοσύνη στον Οικουμενικό Πατριάρχη, ο οποίος εμφανίζεται ως η κορυφή της Ορθοδοξίας, αλλά με

δηλώσεις και πράξεις του αποδεικνύεται οικουμενιστής ή μάλλον αρχαιοκουμενιστής >> σελ 25: <<Ο κ. Βαρδαλοφάις κοιτάζει τους 'Ιερούς Κανόνες που απαγορεύουν συμπροσευχές και συγχρωτισμούς (συναναστροφές) με τους αίρετικούς, και άσυστάτως συμπροσεύχεται και συγχρωτίζεται μ' αυτούς. Ελλειπούρησε με τον Πάπα, δεν έφτασε δε μόνο στο ικανό Ποτόριο για να γίνει πλήρης και τελεία η Ένωσις με τους Παπικούς. Αλλά στη Ραβέννα λειτούργησε με την παρουσία στο ναό των Παπιστών και άλλοθρησκια και μετέδωσε τη θεία Κοινωνία και σ' αυτούς >> σελ 26: <<Έξετύφοντες την σημερινήν κατάστασιν του Ιεσθου, μὲς εἶναι ὑφέλιρον καὶ κοιτάζωμεν τὸ παρδείγμα εἰὸς ἑβ' ἡμῶν, ὅπως ἀπεσταλμένω του Θεου ἄνδρες καλοῦ και τιμίου, ἀπεσταλμένου πρὸς πάντα ἄνθρωπον πάντων τῶν ἔθνων (ἐπιλίτα του Πατριάρχου Κυβελική 22-7-2003 σελ 4-5) οὔτε πάλι οὔτε λιγο κατὰ τὸν Οἰκουμενικὴ και Οἰκουμενιστὴ Πατριάρχη κ. Βαρδαλοφάιο ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ Θεοῦ, ὁμοιω αὐτῶ Ἰωάννης Παῦλος Β' (ὁ Πάπας), Ἰηρσκευτικῶς πλυντάρχης, ὡ πάντες ὀφείλουσι προσεύνησιν και ὑποταγήν >> σελ 27: <<Εἰς ἔξωτερικῶ Ἄρχιερεῖς και Ἱερεῖς στή σουρητινὴ πλειοψηφία εἶναι Οἰκουμενιστῶ >> σελ 37: <<Ἀλλὲ πως καὶ τρωρήσῃ ἢ καὶ ἐλέχη δ' Ἀρχιεπισκόπου (Χριστόδουλος) οἰκουμενιστῶ, ἀφοῦ δ' ὁδῶς ἀποδεικνύεται οἰκουμενιστῶ.

Μήπως ὁμως ἀδικῶμε τὸν νῦν Ἀρχιεπισκόπο Ἱερώνυμο; ὡς συνεχισοῦμε τὴν ἔρευνας

Γράφει ὁ κ. Θεόδωρος Ζῆσης στὸν Ὁρθόδοξο Τύπο σὲ ἔργο του: <<Οἱ Ἀρμένιοι δὲν εἶναι Ὁρθόδοξοι Μακαριώτατε >>: <<αἰοδύνοντα τὸν ἀνάγκη καὶ ἐπισημῶν καὶ λῆδος, ὡς ἐλέχισας ἐν ταῖς Ἱερεῦσι και τοῖς διδασκαλοῖς, για κα μὴ συμπεριληφθῶ και ἐγὼ μεταξύ τῶν ἀλλοιούστων τὴν πίστη ἢ τῶν ἀνεχομένων τὴν ἀλλοίωση, και κα δὲκαρῶν ὅτι αὐτὲς οἱ θέσεις του Ἀρχιεπισκόπου εἶναι ἀπίθετες πρὸς τὸν διαχρονικὸ ἀχισοατερικὴ ἀτίληψη τῶν Ἀρμενίων ὡς αἰρετικῶν. Μονοπιστῶν συμφωνοῦν μόνον πρὸς τις θέσεις κῆσιων συγχρόνων οἰκουμενιστῶν Θεολόγων, τοῦς ὁποῖους πιστεύω ὅτι δὲν δὲ ἡδέλε καὶ θέσει δ' Ἀρχιεπισκόπου ὑπεράνω τῶν Θεοφυτιστῶν και Θεολογῶν Ἁγίων Πατέρων >> Ὁρθ. Τύπος 13 Μαΐου 2011 Ἰερφφλ 1878

Και εἶναι τόσες πολλές οἱ μαρτυρίες περὶ τῆς καταστάσεως καὶ ἔχει ἐπέρθει ἡ Ἐκκλησία κας και για τόσα πολλὰ ὑψηλὰ ἰστοίμενα ἡρώσηα και ἐπὶ τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν καποῖς ἐπιβελῶς ἀνημῶσει σὺς ἐμολογῶ δὲ γρίφει.

Γενῶται τὸ ἐρώτημα, ἔχουμε εὐδὸμ ἔμεις οἱ ἄλλοι λαϊκοὶ δι' αὐτὴν τὴν κατάσταση; στὸ αὐτὴ ἑπακοή Ἁγία ἀνωτακῶ >> του κ. Θ. Ζῆση σελ 23 ὑπερφέρει: <<Ἀριστο σχολιασθῶ περὶ του ὅτι και τὰ πρῶτα οἱ πιστοὶ ἐπὶλαθὴ ἔχουν εὐδὸμ για τὸ ἐν δὲ ἀκαλυθῶσυν τὰς κακὰς ποιμένας, ὅτι ἡ ὑπαικὴ δὲν εἶναι ἐπιῶρηθη ἀλλὰ διακριτικῶ, μὲς προσφέρει τὸ κείμενο τῶν Ἀποστολικῶν Διαταχῶν, τὸ ὁποῖο λέγει ὅτι δὲν μὲροῦν κα ποῦν οἱ λαϊκοὶ ὅτι ἔμεις εἶπατε ἡρώβια, δὲν ἡρέπει κα ἀπομῶσῶμε μόνον κας, δ ποιρὴν ἔχει τὸν εὐδὸμ και αὐτὸς δὲ δῶσει λόγο. Αὐτὸ εἶναι λῆδος, διότι, ὅπως, ὅταν τὸ ἡρώβια δὲν ἀπολαθεῖ τὸν καλὸ ποιμένα, κατασπαρῶσεται ἀπὸ τὸς λύκοις, ὅτι και ὅταν ἀκαλυθῶ τὸν καλὸ ποιμένα, τὸ περιμένει ἀναμῶφεισσια δ δάικατος >> και

παρακάτω: «Τόση διάκριση και ηρωσική ηρώνη, πρέπει να έχουμε σε θέματα πίστεως, ως προς το ποιούδι διακρίσεις και ποιάς θα ακολουθήσουμε, ώστε ακόμη και αν ο ίδιος ο Παύλος τους έλεγε διαφορετικά από όσα τους ευαγγελιολόγησε ή κατέβρισε και από τον ουρανό άγγελος, για να τους διδάξει διαφορετικά, έπρεπε να μη υποκύψουν». «Αλλά και εάν ήρθε ή άγγελος έφ ουρανοποιού ευαγγελίζηται ήμιν γαρ ο ευαγγελισάμεθα ήμιν, υπόθεμα έστω», σελ 281. «Υπάρχει λοιπόν δικαιολογητό ανυπακοή, όχι θεία ανυπακοή, όταν ο επίσκοπος δεν ορδοτομεί τον λόγο της αληθείας. Μακάρι να μπορούσαμε να διαπιστώσουμε και σήμερα ότι απλώς οίοναυραύται τα ηρώματα με τους αρετικούς λαϊκούς, Προτεστάντες, Μοναρχιστες κ.ά. και να συνιστούσαμε υπακοή στους Οικουμενιστές επισκόπους οι οποίοι ακόμη και το νόημα της οίοναυραύται κατέστρεψαν, γιατί την προς καιρό παρεκκλίση από την άριβεια την κατέστησαν νόμο και κανόνα, ενώ η άριβεια περιφρονείται και απορρίπτεται ως φανατισμός και έλλειψη άγνωσης».

Του Θεοίου Θεωδώρα του Ετουδίτου: «κευδόν ειμι εντολή του Κυρίου να μη σιωπάμε όταν κινδυνεύει η πίστη. Γιατί λέγει να μη σιωπάμε και να μη σιωπήσιν και να μη σιωπήσιν. Δύ φωνήσιν δυνατά ως πέτραι» και «Εάν υποχωρεί, εάν υποχωρείται ή ψυχή μου σε αυτόν». «Ούτε όταν ηρώται για την πίστη δεν μπορούμε να πούμε «έχω ποιός ειμί; Είμαι Γερέως, Όχι, Άρχοντας, Ούτε, Ερατιώτης, Από πού, Γεωργός, Ούτε και αυτό. Είμαι φτωχός έφασαλί βαπτός μόνο τον καινοκρηνη μου τροφή. Δεν έχω λόγο, ούτε ενδιαφέρον για το θέμα αυτό. Άλλοίμονο...».

«Έχουμε λοιπόν εδωθη πού άφορα και την σωτηρία μας. Έδωθ δώ καταχωρήσω μία μαρτυρία σου άφορα την μηρόνευσι του όνόματος του Πάπα στα Διήτυχα θηλαδή εν τή πρωτοκρηνη στο Άγιο Δικαστήριο. Υπάρχουν πολλές μαρτυρίες για μόνο αναφέρω, γράφει ο π. Γεώργιος Μεταλληνός στο βιβλίο του «Οφειλή άγνωσης» έκδ. Όρθ. Κυψέλη σελ. 10: «Οί θεολογικά έκφρασμενοι διέξυχοι διάλογο ούνητικό, έρχόμενοι τον Πάπα ως κατονηός επισκόπο της Έκκλησίας του Χριστού και τον «μ. ν. η. μ. ο. ν. ε. ύ. ο. υ. ν.» πολλοί δέ από αυτούς έχουν ηρωκώρησι στην ένωση με τον παπισμό, καινωκώτας με τους παπισμούς, ένωσ όμολόγησε ήδη τό 1971 ο πατριάρχος Αθηνών και πειστικά έχει υποστηρίξει σε ηρώτατο βιβλίο του ε συνιδίωτος κ. Άδων. Ευχαρίλλος».

Πρέπει να απαντήσουμε γάν. Αλλάθεια κατόματα μνημονεύεται ο Πάπας και κώτατοι ή ή έχων ένωδει. και έμεις στεκόμαστε άδριανείς, απλώς παρανομαζοί. Τι ηρώει λοιπόν να κάνουμε;

«Έγραφε ο μακαριστός Μητροπολίτης Φλωρεντινών Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινών εις τό βιβλίο του «Πνευματική σαλήσηματα Όρθοδοξίας ήμιν και όμολογίας» έκδ. Όρθ. Κυψέλη Θεσ. 2008: «Ο εώσεβός λαός κατά τό έθνητικό δικαίον, ειμι ο φρουρός της Όρθοδοξίας και έχει ο η ο χ ρ έ ω σ ι ν, ο δάκεις αρχιερέως παρεκκλήτη έκ των γραμμών της Όρθοδοξίας και γυμνή τή κεφαλή κρηνη τι ούριβιστον».

πρός τὰ παραδειχθέντα ἔλαος αὐτῆς ὄχι μόνον νὰ διαμαρτύρηται ἀλλὰ καὶ νὰ διαωίτη πᾶσαν πνευματικὴν σχέσηιν μετὰ τοῦ οὕτω πῶς παρελαβέντου Ἀρχιερέως».

Ἐξ ἄρθρου τῶν καθηγητῶν πανεπιστημίων Ἀθηνῶν, Θεσβόνης, π. Γεωργίου Μεταλλοῦ, π. Θεοδώρου Ζίσου π. Ξαράτη Ξαράτου καὶ: «τὸ δέμα τῆς κοινωνίας μετὰ τοὺς αἱρετικούς, ὡς καὶ τῆς ἐν συνεχείᾳ κοινωνίας μετὰ τοὺς κοινωνούτες, οἱ ὁποῖοι, μετὰ τὴν πράξιν ταυτὴ ἀποβαίνουσι ἀωινώνητοι, εἴπωι τὸ μείζον καὶ ἔπειγον ἔμαστι σιμπερινὴ ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν πῶμα νοεῖ ἐπιτείνουσαι ἀπεύδουαι γὰρ τὴν νόσον εἴμαστε ἔλοι ὄχι μόνον οἱ κοινωνούτες μετὰ τοὺς ἑτερόθρους, ἀλλὰ καὶ ὅσοι κοινωνοῦμε μετὰ τοὺς κοινωνούτες: ἢ ἔκτροπὴ καὶ ἢ παράβασις μοιφεῖ μετὰ συκοινωνοῦντα δοχεῖα...» (Μαρτυρία ἢ ἀποστασία; Ἐκέπει... τὸ Ραβέννα Ὁρδοδόφου Τύπου, φ. 1466 12-7-2002)

Βλέπουμε λοιπὸν κατὰ τὸν Μακαριστὸν Φλωρίνην Ἀγροστίνον, ἔλαος ἔχει ὑποχρέωσι εἶταν κηρύσσεται κατὰ ἀσυμβίβαστον πρὸς τὰ παραδειχθέντα ἐκλήσια νὰ διαωίτη πᾶσαν πνευματικὴν κοινωνίαν. Οἱ κληρικοὶ καθηγηταὶ προδέτουσι ἔτι εἴμαστε ἀπεύδουαι ὄχι μόνον διὰ τὸ παραπάνω ἀλλὰ διότι κοινωνοῦμε μετὰ τοὺς κοινωνούτας (συκοινωνοῦντα δοχεῖα) οἱ ὁποῖοι λέγουσι ἀποβαίνουσι ἀωινώνητοι εἶταν ηρέπει νὰ τοὺς κοινωοῦσι οἱ ἄλλοι. Ἀλήθεια αὐτὰ συμφωνοῦν μετὰ τοὺς Πατέρας μας, τοὺς Ἁγίους μας:

Α' Ὁ Ἅγιος Μάρκος εὐχενικός λέχει: «Ὅσοι οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδασκαλοὶ, ὅσοι οἱ ἔνομοι, ὅσοι οἱ δέες Γραφεῖς, νὰ φύγουσι τοὺς ἑτερόθρους (αὐτοὺς ποὺ γρονοῦν διωγμωτικὰ ἀπὸ τὴν Ὁρδοδοξίαν) παρεκκινοῦν καὶ ἀπὸ τῆς κοινωνίας τοῦ νὰ ἀποβακρυνοῦνται» (P. 6160, 105C)

Β' Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Πατέρες γράφοιτες πρὸς τὸν λατινῶνα αυτοκράτορα Μιχαὴλ Παλαιολόγον τὸν δέκατον τρίτον αἰ. «καὶ πῶς ταῦτα νὰ ἐνεχθεῖ Ὁρδοδόφου ψοχὴ καὶ εἶταν δὲ ἀποβακρυνοθεῖ ἀπὸ τῆς κοινωνίας αὐτῶν ποὺ βνηροκεῦουσι (τὸν Πάπα ἐνωεῖται) ἀρ' ἔσως, καὶ ὡς ἐρηόρους τῶν θεῶν τούτους δευρήσει... Πλὴν ὅτι πολυμὸν ἔχει κοινωνία Ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία) εἶταν μόνον τοῦ ἀναφέρει φηρονεῖται αὐτῶν, καὶ ὡς εἶναι Ὁρδοδόφου αὐτῶν ποὺ ἀναφέρει (ὁ βνηροκεῦων)

Γ' Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος εὐχενικός: «Ὅσοι μὲν ἐντελῶς περὶ τὴν πίστιν ἐνωμάχουσι, οἱ δ' ἐν ἀνωμωσίαις λογισμοῖς, στὸ φρόνημα, στὴ σκέψιν, στὸν νόον δὲν κατενοτισθησαν (βυδισθησαν, χάρησαν) ὅμως ἐπειδὴ κοινωοῦν μετὰ τὴν αἵρεσιν συνάλλουται (δὲ χυδαῖν καὶ αὐτοὶ) (P. 639 1164A)

Δ' Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος: «Αὐτῶν τῶν ὁποῖων τὸ φρόνημα, τὴν σκέψιν ἀποστρεφόμεθα (ὁ ἐν δέλασμα) τούτου καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ἡρέπει νὰ φύγουμε» (τοῖς τὸν βνηρο Βίον ἀποκωσι καὶ ἐνωεῖται...)

Ε' Ὁ Μέγας Βασίλειος: «οὔτε πρὸς σιχηρὸν δὲν δεχόμεμε τὴν συνάφειαν (ἐνωσι) εἶταν χωλοῦν περὶ τὴν πίστιν» (Μ. Βασιλείου Ἐπιστολαὶ Πέτρῳ ἐπισκόπῳ Ἀλεξανδρείας)

Εἶ Ὁ Μέγας Βασίλειος: «Ὅσοι τὴν ὕγιὴν Ὁρδοδοξίαν πιστὴν προποιοῦνται ἐρηόχουσι, κοινωοῦνε ὁμῶς Ἐκκλησιαστικὰ μετὰ τοὺς ἑτερόθρους (αἱρετικούς), αὐτοὺς εἶταν μετὰ παραχρηλία δὲν ἀποβακρυνοθεῖ, ὄχι μόνον ἀωινώνητους (ἐκκλησιαστικὰ) νὰ τοὺς ἔχετε ἀλλὰ οὔτε ἀδελφοὺς νὰ τοὺς ἀνοροῦτε».

Ζ' Ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης: «Αν ε' προστώς είναι σφαλέρως εις τήν πολιτείαν και τά έργα του μή περιεργάζεσαι. Αν όμως είναι σφαλέρως κατά τήν πίστιν φεύγε και παραιτούε τον, όχι μόνον αν είναι άνθρωπος αλλά και αν Άγγελος είναι από τον Ούρανόν» (Περί συνεχούς Μεταλήψεως σελ 175).

Η' Οι Αποστολικές Διαταχές: «Νά φεύχουμε από των φθορέων (αυτοίς που φθείρουν) ποιμένων.»
«Υπάρχει λοιπόν ταύτιση και έν δά μορραώσε να χίγει ενοφροετικά. η' Αλλάθεια είναι μία τήν όνοσία και ηρέπει να ακολουθήσουμε. Τι σημαίνει όρως αυτό; Σημαίνει δά παύσουμε να εικελισιαφύμαστε έπου αυτοί εκκλησιασύτε και έν δά κοινωνώμε (εκκλησιαστικά) ούτε μέ τους κοινωνούτες αυτούς. (δηλ. αυτούς που κηρύσσουν τήν αίρεση εικελισια στην Έκκλησία) και αυτό ενοφραζεται αποτειχισθ δηλ απομύκρυνση, μέ άλλα λόγια απο-τειχίω = θέτω τείχο μεταξύ έμου και αυτού διά να μην έχω εϋδώνη (ή λέξη αυτή περιέχεται στην ΙΕ' Κανόνα της Πρωτοεπειτέρας) Βύσει λοιπόν ^{του} Ι' Αποστολ. κανόνος, του Β' Αποστολ. του εεδ αφρετικόν ε' έχόμενος, τοίς αυτού ε' κλήμασιν ε' ποκείται κατά των ΜΕ' Αποστολ. Αυτοί οι κανόνες περιέχονται στο Πιστάλιο και μός υποχρεώνουν να τηρήσουμε τήν παραπάνω στάση. Τι είναι όμως τό Πιστάλιο; Είναι ένα Βιβλίο που συνέγραφε ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης συγκεντρώνοντας όλους τους κανόνες των Αγίων επύς Οικουμενικών Συνόδων, Τοπικών Συνόδων και Αγίων που αναγνώρισε η Έκκλησία μας. Είναι τό Εύαγγέλιο μετά τό Εύαγγέλιο έπως αναφέρει στην ηράληχο και ηρέπει να μελετώτε από όλους μας και ενψύσθηκε Πιστάλιο = τιμόνι. διά να καθοδηγείτε η Έκκλησία μας.

Εύφρωνοι δά έλεγε κάποιος και που δά εικελισιαφύμαστε, έν δέλωμε να ε'ιστέρουμε εις τας Συνόδους των Ρ.Ο.Χ. Σαφώς και έν δά ε'ιστέρουμε εις τας Συνόδους των Ρ.Ο.Χ (καθολικοημερολογιτών) διότι ηρέκειται διά παρασυναγωγής, Δηλαδή διά ε'κκλησια παρά τήν Έκκλησία. Ένω σωστά έπαυσαν κάθε εκκλησιαστική κοινωνία διότι τό ημερολογιακών είναι κανονικό και ε'σχηματικό θέμα Συνεργασίας των ε'στών και ταυτόχρονα τήρησης των νηστειών) και η' άναρχή του Οικουμενισμού, στην πορεία παρεφέτραθησαν εις άνόμοτα και άκατήματα εις τρόπον, ώστε να τεραχισθούν εις πολλές περιόδους, έν είναι όμως επί του παρόντος. Έπεινο που έβω δά σημειώσω είναι ότι άντικειμενικός σκοπός, εκτός των άλλων, των άποτειχισμένων είναι να συγκροτηθεί σύνδος διά να διώσει και να καταδικάσει τους αίρετικούς κληρικούς. Νά τους καλέσει εις απολογία και εάν μετανοήσουν να τους αφήσει στους θρόνους τους, ειδ' άλλως τους καθαίρει και αναβιβάζει θρόνους. Έμεις δά εκκλησιαφύμαστε μόνο σέ ιερείς που αποτειχίζονται από τους Οικουμενιστάς και έν κοινωνούν μέ όσους κοινωνούν μέ αυτούς ούτε ε'ισέρχονται εις τας τάξεις των Ρ.Ο.Χ. Όλοι οι Πατέρες μας αλός έπραξαν αποτειχισθ και όχι ομολογια συνόδων. Πρέπει να τό αντιληφώμε ότι τώρα ηρέχει ε' άχών. διά να ελευθερωθεί η Έκκλησία. Νά αντιληφώμε οι αίρετίφωτες επίσκοποι και οι λοιποί ότι υπάρχει ποιμνίο άφυνησμένο και ζωντανό. Πρέπει νομίμως να ε'δλήσουμε και δά μός ε'δδει και αυτό.

«Πορ ήλθον Βαλείν εις τήν γήν, και τί δέλω ει' ήδη άνόμης» Λουκά 12,49

Εύχομαι αυτό τό πύρ να ανάψει στην καρδιά όλων μας.

